

Ж ъ т в а

Баграница слънцето посла,
везана отъ чисто злато свѣти —
и въртятъ сърпове въ поля,
и звучи скръбъта на класоветѣ.

Тамъ по слокове като крила
дълги бѣли кърпи сж развѣти.
Въ пжтища на трудъ и теглила
черна кръвъ бележи стжпки свети.

Пѣсенъ като птица извисена
се проточи скръбна въ ширинето,
като него равна и разлѣна.

И, безмълвенъ тамъ и омалѣлъ,
въ жалбата захласнатъ на полето,
Дунавътъ сякашъ вече е запрѣлъ.

Майчина клетва

Отъ А. Каралийчевъ

— Не забравяй никога родината си! — прошепна съ немощенъ гласъ умирающиятъ.

— Какво каза, господарю? — наведе се надъ одъра неговиятъ вѣренъ военачалникъ.

— Помни, че на този свѣтъ имашъ майка и родна земя! Тежко на оня, който не се отзове на майчиния гласъ!

Една сълза се търкулна подъ окото на стария царь. Умираще господарьтъ на Сирия, отиваше си владетельтъ на приказния градъ Дамаскъ и душата му се бѣхтѣше отъ мжка. Въ най-последния часъ предъ очитѣ му трепна едно равно, тихо, зелено поле. Звъннаха звънци на тежки стада. Понесе се бистъръ

гласъ отъ кавали. Полека започна да плакне брѣговетѣ си една широка рѣка. Ахъ, това тихо зелено поле е равна Тракия! Рѣката, която плакне накиченитѣ съ сребърни върби брѣгове, е Марица. А овчаритѣ, които сега свирятъ, сж роднитѣ братя на сирийския царь.

— Кжде сте, мои братя? Кжде си и ти, майко?

Умирающиятъ се унесе. Заниза се въ душата му керванътъ на младитѣ години. Той си спомни, какъ едно време напусна родното си село и тръгна съ легионитѣ на Александра Велики къмъ Азия. Оживѣ предъ очитѣ му оная вечерь, когато изведнажъ безбройната войска на македонския царь израсте